

בהונות ידיו ורגליו לעזרה, והכהן נותן עליהם מדם האשם.

דתניא: מצורע שחל שמיני שלו בערב הפסח, וראה קרי בו ביום, ובעל קרי אינו יכול להכנס להר הבית, שהרי דין הר הבית כדין מחנה לוי, ובעל קרי אסור להכנס למחנה לוי.

אם כך, איך יקריב את קרבנות המצורע שלו על מנת לאכול בערב מקרבן הפסח?

טובל, ונכנס להר הבית ומקריב קרבנות מצורע, ואוכל בערב מקרבן הפסח.

אמרו חכמים: אף על פי שטבול יום שלא העריב עליו השמש אינו נכנס להר הבית [שנאמר בדברים כג יב בענין בעל קרי: "והיה לפנות ערב ירחץ במים וכבא השמש יבא אל תוך המחנה", והיינו מחנה לוי].

זה, שחל שמיני של מצורע שלו בערב פסח — **נכנס** להר הבית כדי להכניס בהונותיו לעזרה, על מנת שיטהר ויוכל לאכול פסחו בערב.

כי מוטב שיבא עשה של פסח שיש בו כרת, וידחה עשה של טבול יום שאינו נכנס להר הבית, שאין בו כרת.⁽⁸⁾

ואם יש לו בן שחל שמיני שלו בשבת של ערב פסח, והאיזמל מונח בגגות וקרפיפות, אסרו עליו להביא את האיזמל ולמול את בנו. ונמצא מבטל את עשיית הפסח שיש בו כרת.⁽⁷⁾

בשלושת התקנות שהזכרנו העמידו חכמים דבריהם במקום כרת.

ואלו שלושת התקנות שלא העמידו חכמים דבריהם במקום כרת:

א. **אונן** — **הא דאמרן**, שאונן טובל ואוכל פסחו לערב. והתירו לו לאכול פסחו בזמן אנינות לילה שהיא מדרבנן.

ב. **מצורע** — **מאי היא?**

מצורע שטבל ביום השביעי והעריב שמשו, צריך להקריב קרבנות ביום השמיני, ונאמר בענין קרבנות מצורע: "והעמיד הכהן המטהר את האיש המיטהר ואותם לפני ה'". ו"לפני ה'" היינו בעזרה.

והרי מחוסר כיפורים אסור להכנס לעזרה. ואם כן, איך יעשה?

עומד בהר הבית בשער ניקנור, שלא התקדש התוך של השער בקדושת העזרה, ומכניס

יש בו כרת].

8. באיסור כניסה להר הבית שהוא מחנה לוי לא נאמר כרת. אבל טבול יום שנכנס לעזרה חייב כרת. ואם כן איך יכול המצורע להכניס בהונות ידיו לעזרה.

נחלקו בזה בזבחים לב ב יש אומרים שביאה במקצת [שאין מכניס ראשו ורובו] לא שמה ביאה ואין בזה איסור כניסה לעזרה. ויש

7. ואין לפרש שגזרו לבטל את המילה עצמה שהיא בכרת, שהרי אין מילה דוחה שבת אלא ביום השמיני והתינוק קטן באותה שעה. ואין עליו חיוב כרת. רש"י.

והקשה הרש"י לדברי רש"י שבענין מילה בעצמה אין ביטול כרת, מנין שהברייתא מדברת אפילו בערב פסח [ופירש הרש"ש, לולי דברי רש"י, שמדובר לענין מילת קטן בשאר ימות השנה. ונקרא "שיש בו כרת" מפני שכשיגדיל